

॥ श्रीवेङ्कटेशाष्टकम् ॥

मुखे चारु हासं करे शङ्खचक्रं गले रत्नमाला स्वयं मेघवर्णम् ।
कटौ दिव्यवस्त्रं प्रियं रक्तवर्णं धरन्तं मुरारिं भजे वेङ्कटेशम् ॥ १ ॥

सदाऽभीष्टहस्तं मुदा जानुपाणिं लसन्मेखलारत्नशोभाप्रकाशम् ।
जगत्पावनं पादपद्मरसालं धरन्तं मुरारिं भजे वेङ्कटेशम् ॥ २ ॥

अजं निर्मलं नित्यमानन्दरूपं जगत्कारणं सर्ववेदान्तवेद्यम् ।
विभुं वामनं सत्यमानन्दरूपं धरन्तं मुरारिं भजे वेङ्कटेशम् ॥ ३ ॥

श्रियाऽधिवेष्टितं वामवक्षःस्थलाङ्गं सुरैर्वन्दितं ब्रह्मरुद्रादिभिस्तम् ।
सुरस्वामिनं लोकलीलावतारं धरन्तं मुरारिं भजे वेङ्कटेशम् ॥ ४ ॥

महायोगगम्यं परिभ्राजमानं विदं विश्वरूपं महेशं सुरेशम् ।
अहो बुद्धरूपं महाबोधगम्यं धरन्तं मुरारिं भजे वेङ्कटेशम् ॥ ५ ॥

अहो मत्स्यरूपं तथा कूर्मरूपं तथा क्रोढरूपं महानारसिंहम् ।
अहो कुब्जरूपं प्रियं जामदग्न्यं धरन्तं मुरारिं भजे वेङ्कटेशम् ॥ ६ ॥

अहो बौद्धरूपं तथा कल्किरूपं प्रियं शाश्वतं लोकरक्षाकरं तम् ।
शुभं शङ्करं वास्ति निर्वाणरूपं धरन्तं मुरारिं भजे वेङ्कटेशम् ॥ ७ ॥

जयति जयति रामो जानकीजीवहृद्यो
जयति जयति कृष्णः कामिनीकेलिलोलः ।
जयति जयति विष्णुर्वासुदेवो मुकुन्दो
जयति जयति देवो वेङ्कटेशः सुरेशः ॥ ८ ॥

॥ इति श्रीब्रह्माण्डपुराणे श्रीवेङ्कटेशाष्टकम् ॥